

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 2. května 2006
(OR. en)**

8668/06

**Interinstitucionální spis:
2005/0268 (CNS)**

**CULT 36
COMER 89
COMPET 89
DEVGEN 110
MI 90**

PRÁVNÍ PŘEDPISY A JINÉ AKTY

Předmět : Rozhodnutí Rady o uzavření Úmluvy o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů

ROZHODNUTÍ RADY

ze dne

o uzavření

Úmluvy o ochraně a podpoře
rozmanitosti kulturních projevů

RADA EVROPSKÉ UNIE

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na články 133, 151, 181 a 181a ve spojení s čl. 300 odst. 2 prvním pododstavcem druhou větou a odst. 3 prvním pododstavcem této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu¹,

¹ Stanovisko ze dne 27. dubna 2006 (dosud nezveřejněné Úředním věstníku).

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V listopadu roku 2004 Rada zmocnila Komisi, aby se jménem Společenství zúčastnila jednání Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) o Úmluvě o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů (dále jen „úmluva UNESCO“). Těchto jednání se účastnila jak Komise, tak členské státy.
- (2) Úmluva UNESCO byla přijata na generální konferenci UNESCO, která se konala dne 20. října 2005 v Paříži.
- (3) Úmluva UNESCO představuje vhodný a účinný pilíř pro podporu kulturní rozmanitosti a kulturních výměn, kterým jak Evropské společenství, jak je uvedeno v čl. 151 odst. 4 Smlouvy, tak jeho členské státy přikládají mimořádnou důležitost. Přispívá ke vzájemnému respektování kultur a porozumění mezi kulturami na celém světě.
- (4) Úmluva UNESCO by měla být schválena co nejdříve.

- (5) V oblastech spadajících do působnosti úmluvy UNESCO má pravomoci jak Společenství, tak jeho členské státy. Je tedy vhodné, aby se smluvními stranami stalo Společenství i členské státy a aby společně plnily závazky, jež úmluva UNESCO stanoví, a společně a soudržně vykonávaly práva, jež jim uvedená úmluva uděluje v případě sdílených pravomocí,

ROZHODLA TAKTO:

Článek 1

1. Úmluva o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů se schvaluje jménem Společenství.
2. Znění úmluvy UNESCO je obsaženo v příloze 1a tohoto rozhodnutí.

Článek 2

1. Předseda Rady je oprávněn jmenovat osobu nebo osoby zmocněné uložit u generálního ředitele UNESCO jménem Evropského společenství listinu o přístupu v souladu s čl. 27 odst. 4 úmluvy UNESCO.

2. Předseda Rady je oprávněn jmenovat osobu nebo osoby zmocněné uložit jménem Společenství prohlášení o pravomoci obsažené v příloze 1b tohoto rozhodnutí v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. c) úmluvy UNESCO.
3. Předseda Rady je oprávněn jmenovat osobu nebo osoby zmocněné učinit při uložení listiny o přístupu jednostranné prohlášení obsažené v příloze 2 tohoto rozhodnutí.

Článek 3

V záležitostech, které spadají do pravomoci Společenství, je při zasedáních orgánů zřízených úmluvou UNESCO, zejména konference stran uvedené v článku 22 zmíněné úmluvy, zastupuje Komise, která jeho jménem jedná o otázkách, jež spadají do oblasti působnosti těchto orgánů.

Článek 4

Toto rozhodnutí bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

V Bruselu dne

Za Radu
předseda nebo předsedkyně

PŘÍLOHA 1a

PŘEKLAD

ÚMLUVA O OCHRANĚ A PODPOŘE ROZMANITOSTI KULTURNÍCH PROJEVŮ

Generální konference Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu na svém
33. zasedání, konaném ve dnech 3. až 21. října 2005 v Paříži,

potvrzujíc, že kulturní rozmanitost je neodmyslitelným rysem lidstva,

majíc na vědomí, že kulturní rozmanitost je společným dědictvím lidstva a že by měla být
oceňována a zachována ku prospěchu všech,

uvědomujíc si, že kulturní rozmanitost vytváří bohatý a pestrý svět, který rozšiřuje možnosti volby,
rozvíjí lidské schopnosti a hodnoty, a je tudíž podstatnou oporou udržitelného rozvoje společenství
a národů,

připomínajíc, že kulturní rozmanitost, jež rozkvétá v podmínkách demokracie, tolerance, sociální
spravedlnosti a vzájemného respektu mezi národy a kulturami, je nezbytná pro mír a bezpečnost na
místní, celostátní i mezinárodní úrovni,

oceňujíc důležitost kulturní rozmanitosti pro naplnění lidských práv a základních svobod, jež jsou
vyhlášeny ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v jiných všeobecně uznávaných nástrojích,

zdůrazňujíc potřebu začlenit kulturu jako strategický prvek do vnitrostátních a mezinárodních
rozvojových politik a do mezinárodní rozvojové spolupráce a zároveň zohledňovat Deklaraci
tisíciletí OSN (2000), jež klade důraz na vymýcení chudoby,

berouc v úvahu skutečnost, že kultura v čase a prostoru nabývá různých podob a že se tato
rozmanitost projevuje jedinečností a pluralitou identit a kulturních projevů národů a společností
tvořících lidstvo,

uznávajíc význam tradičních vědomostí jako zdroje duchovního a materiálního bohatství a zejména význam vědomostí domorodých národů a jejich pozitivního přínosu k udržitelnému rozvoji, jakož i potřebu zajistit odpovídajícím způsobem jejich ochranu a podporu,

uznávajíc potřebu přijmout opatření na ochranu rozmanitosti kulturních projevů, včetně jejich obsahu, a to zejména v situacích, kdy kulturním projevům může hrozit zánik nebo vážné znehodnocení,

zdůrazňujíc význam kultury pro sociální soudržnost obecně, a zejména její přínos ke zlepšení postavení a role žen ve společnosti,

uvědomujíc si, že kulturní rozmanitost se upevňuje svobodným pohybem myšlenek a že je živena neustálými výměnami a vzájemným působením mezi kulturami,

potvrzujíc, že svoboda myšlení, projevu a informací, jakož i rozmanitost médií umožňují rozkvět kulturních projevů ve společnostech,

uznávajíc, že rozmanitost kulturních projevů, včetně tradičních kulturních projevů, je důležitým faktorem, který jednotlivcům a národům umožňuje vyjadřovat své myšlenky a hodnoty a sdílet je s ostatními,

připomínajíc, že jazyková rozmanitost je základním prvkem kulturní rozmanitosti, a *potvrzujíc* zásadní úlohu, již při ochraně a podpoře kulturních projevů hraje vzdělávání,

berouc v úvahu význam, jenž má životaschopnost kultur rovněž pro osoby náležející k menšinám a domorodým národům, projevující se v jejich svobodě tvořit a šířit své tradiční kulturní projevy a zároveň k nim mít přístup tak, aby z něj mohli mít prospěch při vlastním rozvoji,

zdůrazňujíc základní úlohu vzájemného kulturního působení a tvořivosti, jež podporují a obnovují kulturní projevy a posilují úlohu těch, kteří pracují ve prospěch rozvoje kultury a celkového pokroku společnosti,

uznávajíc význam, jež mají práva duševního vlastnictví při podpoře osob podílejících se na kulturní tvořivosti,

jsouc přesvědčena, že kulturní činnosti, statky a služby mají jak hospodářskou, tak i kulturní povahu, neboť jsou nositeli identit, hodnot a významů, a že by se s nimi tudíž nemělo zacházet, jako by měly pouze obchodní hodnotu,

konstatujíc, že proces globalizace, jež usnadnil rychlý vývoj informačních a komunikačních technologií, vytváří zcela nové podmínky pro větší interakci mezi kulturami, je však zároveň i výzvou pro kulturní rozmanitost, zejména s ohledem na nebezpečí nevyváženosti mezi bohatými a chudými zeměmi,

uvědomujíc si zvláštní mandát, v rámci kterého bylo UNESCO pověřeno zajistit, aby byla respektována rozmanitost kultur, a v rámci kterého má doporučovat mezinárodní dohody, o nichž se domnívá, že mohou pomoci usnadnit volný pohyb myšlenek prostřednictvím slov a obrazů,

odvolávajíc se na ustanovení mezinárodních nástrojů, které přijalo UNESCO a které se týkají kulturní rozmanitosti a výkonu kulturních práv, a zejména na Všeobecnou deklaraci o kulturní rozmanitosti z roku 2001,

přijímá dne 20. října 2005 tuto úmluvu.

I. Cíle a hlavní zásady

Článek 1 - Cíle

Cílem této úmluvy je:

- a) chránit a podporovat rozmanitost kulturních projevů;
- b) vytvářet podmínky, které kulturám umožní, aby se svobodně rozvíjely a působily na sebe ke vzájemnému prospěchu;
- c) podporovat dialog mezi kulturami, který by ve světě zajistil intenzivnější a vyváženější kulturní výměny ve prospěch vzájemného respektování kultur a kultury míru;
- d) stimulovat interkulturalitu, která by rozvíjela vzájemné působení kultur v duchu budování mostů mezi národy;
- e) podporovat respektování rozmanitosti kulturních projevů a uvědomování si její hodnoty na místní, celostátní a mezinárodní úrovni;
- f) potvrdit důležitost, jež má spojení mezi kulturou a rozvojem pro všechny země, a to zejména pro země rozvojové, a podporovat činnosti na vnitrostátní a mezinárodní úrovni v zájmu uznání skutečné hodnoty tohoto spojení;
- g) uznat zvláštní charakter kulturních činností, statků a služeb jako nositelů identity, hodnot a významu;
- h) opětovně potvrdit svrchované právo států na zachování, přijímání a provádění politik a opatření, jež dané státy považují za vhodné pro ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů na jejich území;
- i) posílit mezinárodní spolupráci a solidaritu v partnerském duchu, zejména s cílem zvýšit schopnost rozvojových zemí chránit a podporovat rozmanitost kulturních projevů.

Článek 2 – Hlavní zásady

1. Zásada dodržování lidských práv a základních svobod

Kulturní rozmanitost lze chránit a podporovat pouze v případě, že jsou zaručena lidská práva a základní svobody, jakými je svoboda projevu, informací a komunikace, jakož i možnost jednotlivců volit si způsob kulturního projevu. Na ustanovení této úmluvy se nelze odvolávat za účelem porušení lidských práv a základních svobod, které uctívá Všeobecná deklarace lidských práv nebo které zaručuje mezinárodní právo, nebo s cílem omezit jejich dosah.

2. Zásada svrchovanosti

V souladu s Chartou Organizace spojených národů a se zásadami mezinárodního práva mají státy svrchované právo přijímat opatření a politiky na ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů na svém území.

3. Zásada stejné důležitosti všech kultur a jejich respektování

Předpokladem ochrany a podpory rozmanitosti kulturních projevů je uznání důležitosti všech kultur, včetně kultur osob náležejících k menšinám a kultur domorodých národů, a jejich respektování.

4. Zásada mezinárodní solidarity a spolupráce

Mezinárodní spolupráce a solidarita by měla všem zemím, a zejména rozvojovým zemím, umožnit vytvářet a posilovat prostředky, jež jsou pro jejich kulturní projevy i pro jejich vznikající či zavedená kulturní odvětví na místní, celostátní a mezinárodní úrovni nezbytné.

5. Zásada vzájemného doplňování ekonomických a kulturních aspektů rozvoje

Vzhledem k tomu, že kultura je jednou z hlavních hnacích sil rozvoje, jsou kulturní stránky rozvoje stejně důležité jako jeho hospodářské stránky a jednotlivci i národy mají základní právo se na nich podílet a mít z nich prospěch.

6. Zásada udržitelného rozvoje

Kulturní rozmanitost je velkým bohatstvím jednotlivců a společností. Ochrana, podpora a zachování kulturní rozmanitosti jsou hlavní podmínkou udržitelného rozvoje v zájmu současných a budoucích generací.

7. Zásada spravedlivého přístupu

Spravedlivý přístup k bohaté a pestré škále kulturních projevů z celého světa a přístup kultur k prostředkům jejich vyjadřování a možnostem jejich šíření jsou důležitými prvky zhodnocení kulturní rozmanitosti, jež rovněž podporují vzájemné porozumění.

8. Zásada otevřenosti a vyváženosti

Při přijímání opatření podporujících rozmanitost kulturních projevů by měly státy odpovídajícím způsobem podporovat otevřenost vůči ostatním kulturám světa a zajistit, aby tato opatření byla v souladu s cíli této úmluvy.

II. Oblast působnosti

Článek 3 – Oblast působnosti

Tato úmluva se vztahuje na politiky a opatření, jež přijaly Strany v oblasti ochrany a podpory rozmanitosti kulturních projevů.

III. Definice

Článek 4 – Definice

Pro účely této úmluvy platí tyto definice:

1. Kulturní rozmanitost

„Kulturní rozmanitostí“ se rozumí mnohočetnost forem, jejichž prostřednictvím se kultury skupin a společností mohou vyjadřovat. Tyto projevy jsou dále šířeny ve skupinách a společnostech i mezi nimi.

Kulturní rozmanitost se neprojevuje pouze v rozličných způsobech, které vyjadřují a obohacují kulturní dědictví lidstva a šíří jej svou různorodostí kulturních projevů, nýbrž i různými způsoby umělecké tvorby, produkce, šíření, distribuce a zábavy bez ohledu na použité prostředky a technologie.

2. Kulturní obsah

„Kulturním obsahem“ se rozumí symbolický význam, umělecká dimenze a kulturní hodnoty, které mají původ v kulturních identitách nebo jsou jejich výrazem.

3. Kulturní projevy

„Kulturními projevy“ se rozumějí projevy, jež jsou výsledkem tvořivosti jednotlivců, skupin nebo společností a jež mají kulturní obsah.

4. Kulturní činnosti, statky a služby

„Kulturními činnostmi, statky a službami“ se rozumějí činnosti, statky a služby, které při posouzení zvláštního přínosu, použití nebo účelu ztělesňují kulturní projevy nebo jsou jejich nositeli, a to nezávisle na obchodní hodnotě, kterou mohou mít. Kulturní činnosti mohou být samy o sobě účelem nebo mohou přispívat k produkci kulturních statků a služeb.

5. Kulturní odvětví

„Kulturními odvětvími“ se rozumějí odvětví, jež produkují a šíří kulturní statky nebo služby vymezené v odstavci 4 výše.

6. Politiky a opatření v oblasti kultury

„Politikami a opatřeními v oblasti kultury“ se rozumějí politiky a opatření na místní, celostátní, regionální nebo mezinárodní úrovni, které jako takové souvisejí s kulturou nebo mají mít přímý vliv na kulturní projevy jednotlivců, skupin nebo společností, včetně tvorby, produkce a šíření kulturních činností, statků a služeb, nebo na přístup k nim.

7. Ochrana

„Ochranou“ se rozumí přijímání opatření na zachování, zabezpečení a zhodnocení rozmanitosti kulturních projevů.

„Chránit“ znamená přijímat taková opatření.

8. Interkulturalita

„Interkulturalitou“ se rozumí existence, vyvážené vzájemné působení různých kultur a možnost vytvářet společné kulturní projevy prostřednictvím dialogu a vzájemného respektování.

IV. Práva a povinnosti Stran

Článek 5 – Obecné pravidlo týkající se práv a povinností

1. V souladu s Chartou Organizace spojených národů, se zásadami mezinárodního práva a se všeobecně uznávanými nástroji týkajícími se lidských práv Strany opětovně potvrzují své svrchované právo vypracovávat a uplatňovat vlastní politiky v oblasti kultury a přijímat opatření na ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů a na posílení mezinárodní spolupráce za účelem dosažení cílů stanovených touto úmluvou.
2. Uplatňuje-li Strana politiky a přijímá-li opatření na ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů na svém území, musí být tyto politiky a opatření v souladu s ustanoveními této úmluvy.

Článek 6 – Práva Stran na vnitrostátní úrovni

1. V rámci svých politik a opatření v oblasti kultury, jež jsou popsány v čl. 4 odst. 6, a s ohledem na okolnosti a vlastní potřeby může každá Strana přijímat opatření na ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů na svém území.
2. Tato opatření mohou zahrnovat:
 - a) právní opatření, jejichž cílem je chránit a podporovat rozmanitost kulturních projevů;
 - b) opatření, jež vhodným způsobem poskytují místním kulturním činnostem, statkům a službám příležitosti nalézt místo mezi těmi, které jsou k dispozici na území Strany, pokud jde o příležitost pro tvorbu, produkci, šíření, distribuci a využívání, včetně opatření týkajících se jazyka používaného pro takovéto činnosti, statky a služby;
 - c) opatření, jejichž cílem je poskytnout nezávislým vnitrostátním kulturním odvětvím a činnostem neformálního sektoru skutečný přístup k prostředkům tvorby a šíření kulturních činností, statků a služeb;
 - d) opatření, jejichž cílem je poskytování veřejných finančních podpor;
 - e) opatření, jejichž cílem je povzbuzovat neziskové subjekty a veřejné a soukromé instituce, umělce a ostatní profesionály v odvětví kultury, aby rozvíjeli a podporovali svobodnou výměnu a svobodný pohyb myšlenek, kulturních projevů i kulturních činností, statků a služeb a aby v rámci svých činností podněcovali tvorbu a podnikavost;
 - f) opatření, jejichž cílem je zřízení veřejnoprávních institucí a jejich náležité podporování;
 - g) opatření, jejichž cílem je povzbuzovat a podporovat umělce a ostatní osoby podílející se na tvorbě kulturních projevů;
 - h) opatření, jejichž cílem je podporovat rozmanitost médií, a to i prostřednictvím veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání.

Článek 7 – Opatření na podporu kulturních projevů

1. Strany usilují o to, aby na svých územích vytvořily prostředí, jež by podněcovalo jednotlivce a sociální skupiny k tomu, aby:
 - a) tvořili, produkovali a šířili své vlastní kulturní projevy a aby k nim měli přístup a zároveň zohledňovali zvláštní podmínky a potřeby žen a různých sociálních skupin, jakož i osob náležejících k menšinám a domorodým národům;

- b) měli přístup k různým kulturním projevům vznikajícím na jejich území i v jiných zemích světa.
2. Strany rovněž usilují o to, aby byla uznána důležitost přínosu umělců a všech, kteří se na tvůrčím procesu podílejí, kulturních společenství a organizací, jež je v jejich práci podporují, jakož i jejich hlavní úloha, kterou je rozvoj rozmanitosti kulturních projevů.

Článek 8 – Opatření na ochranu kulturních projevů

1. Aniž jsou dotčeny články 5 a 6, může kterákoli Strana shledat, že na jejím území nastaly zvláštní situace, kdy hrozí, že dojde k zániku kulturních projevů, nebo kdy jsou tyto projevy vážně ohroženy či z jiných důvodů vyžadují neodkladnou ochranu.
2. Strany mohou přijmout veškerá vhodná opatření na ochranu a zachování kulturních projevů v situacích uvedených v odstavci 1 v souladu s ustanoveními této úmluvy.
3. Strany oznámí veškerá opatření přijatá za účelem zvládnutí dané situace mezivládnímu výboru podle článku 23, který může vydat příslušná doporučení.

Článek 9 – Sdílení informací a transparentnost

Strany:

- a) každé čtyři roky v rámci svých zpráv pro UNESCO poskytují náležité informace o opatřeních přijatých na ochranu a podporu kulturních projevů na svém území a na mezinárodní úrovni;
- b) určí kontaktní místo pověřené sdílením informací v souvislosti s touto úmluvou;
- c) sdílejí a vyměňují si informace související s ochranou a podporou rozmanitosti kulturních projevů.

Článek 10 – Vzdělávání veřejnosti a zvyšování jejího povědomí

Strany:

- a) podporují a rozvíjejí chápání významu ochrany a podpory rozmanitosti kulturních projevů, zejména prostřednictvím programů zaměřených na vzdělávání veřejnosti a zvyšování jejího povědomí;
- b) za účelem dosažení cílů tohoto článku spolupracují s ostatními Stranami a mezinárodními a regionálními organizacemi;
- c) snaží se povzbuzovat tvořivost a posilovat produkční kapacity zaváděním programů vzdělávání, odborné přípravy a výměn v oblasti kulturních odvětví. Tato opatření by měla být uplatňována tak, aby neměla nepříznivý dopad na tradiční formy produkce.

Článek 11 – Účast občanské společnosti

Strany uznávají hlavní úlohu občanské společnosti při ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů. Strany povzbuzují občanskou společnost k aktivní účasti na jejich snahách o dosažení cílů této úmluvy.

Článek 12 – Podpora mezinárodní spolupráce

Strany usilují o posílení dvoustranné, regionální a mezinárodní spolupráce, aby vytvořily příznivé podmínky pro podporu rozmanitosti kulturních projevů, a zohledňují situace uvedené v článcích 8 a 17, a to zejména s cílem:

- a) usnadnit dialog mezi Stranami o kulturní politice;
- b) posílit strategické a řídicí kapacity veřejného sektoru ve veřejných kulturních institucích prostřednictvím profesních a mezinárodních kulturních výměn a prostřednictvím sdílení osvědčených postupů;
- c) posílit partnerství s občanskou společností, nevládními organizacemi a soukromým sektorem a vzájemné partnerství mezi těmito subjekty s cílem podporovat rozvoj a propagovat rozmanitost kulturních projevů;
- d) propagovat využívání nových technologií a povzbuzovat partnerství za účelem lepšího sdílení informací a posílení kulturního porozumění a podpory rozmanitosti kulturních projevů;
- e) povzbuzovat uzavírání koprodukčních dohod a dohod o společné distribuci.

Článek 13 – Zahrnutí kultury do udržitelného rozvoje

Strany usilují o to, aby byla kultura začleněna do politik rozvoje na všech úrovních s cílem vytvořit příznivé podmínky pro udržitelný rozvoj a aby byla v daném rámci podporována hlediska ochrany a podpory rozmanitosti kulturních projevů.

Článek 14 – Spolupráce za účelem rozvoje

Strany se snaží podporovat spolupráci v oblasti udržitelného rozvoje a snižování chudoby, a to zejména pokud jde o zvláštní potřeby rozvojových zemí, s cílem přispět ke vzniku dynamického kulturního odvětví, mimo jiné těmito prostředky:

- a) posilováním kulturních odvětví rozvojových zemí:
 - i) vytvořením a posílením produkčních a distribučních kapacit v oblasti kultury v rozvojových zemích,
 - ii) zajištěním lepšího přístupu pro jejich kulturní činnosti, statky a služby na světový trh a do mezinárodních distribučních řetězců,
 - iii) umožněním vzniku životaschopných místních a regionálních trhů,
 - iv) bude-li to možné, přijetím vhodných opatření v rozvinutých zemích, jež by na jejich území usnadnila přístup ke kulturním činnostem, statkům a službám rozvojových zemí,
 - v) podporováním tvůrčí práce, a pokud možno, usnadňováním mobility umělců z rozvojových zemí,
 - vi) podporováním vhodné spolupráce mezi rozvinutými a rozvojovými zeměmi, a to zejména v oblasti hudby a filmu;
- b) budováním kapacit prostřednictvím výměny informací, zkušeností a odborných poznatků a vzděláváním lidských zdrojů v rozvojových zemích ve veřejném a soukromém sektoru, zejména pokud jde o strategické a řídicí kapacity, vypracovávání a provádění politik, podporu a distribuci kulturních projevů, rozvoj středních, malých a drobných podniků, využívání technologií a rozvoj a předávání schopností;
- c) převodem technologií a know-how zavedením vhodných podpůrných opatření, zejména v oblasti kulturních odvětví a kulturních podniků;

d) finanční podporou:

- i) zřízením Mezinárodního fondu pro kulturní rozmanitost uvedeného v článku 18,
- ii) v případě potřeby poskytováním veřejné podpory na rozvoj, včetně technické pomoci za účelem stimulace a podpory tvořivosti,
- iii) jinými formami finanční pomoci, jakými jsou nízkourokové půjčky, subvence a jiné finanční mechanismy.

Článek 15 – Podmínky spolupráce

Strany podporují rozvoj partnerství mezi veřejným a soukromým sektorem a neziskovými organizacemi, jakož i uvnitř těchto sektorů a organizací, v zájmu spolupráce s rozvojovými zeměmi při posilování schopností těchto zemí chránit a podporovat rozmanitost kulturních projevů. Tato inovativní partnerství budou v reakci na konkrétní potřeby rozvojových zemí klást důraz na rozvoj infrastruktur, lidských zdrojů a politik a na výměny kulturních činností, statků a služeb.

Článek 16 – Zvláštní výhody pro rozvojové země

Rozvinuté země usnadňují kulturní výměnu s rozvojovými zeměmi tím, že prostřednictvím vhodných institucionálních a právních rámců poskytují jejich umělcům a jiným profesionálům a odborníkům v oblasti kultury i jejich kulturním statkům a službám zvláštní výhody.

Článek 17 – Mezinárodní spolupráce v situacích vážného ohrožení kulturních projevů

Strany spolupracují při vzájemném poskytování pomoci v situacích uvedených v článku 8 a zvláštní pozornost věnují rozvojovým zemím.

Článek 18 – Mezinárodní fond pro kulturní rozmanitost

1. Zřizuje se Mezinárodní fond pro kulturní rozmanitost (dále jen „fond“).
2. Fond se v souladu s finančními předpisy UNESCO zřizuje jako depozitní.

3. Prostředky fondu tvoří:
 - a) dobrovolné příspěvky Stran;
 - b) prostředky, jež na tento účel vyčlení Generální konference UNESCO;
 - c) příspěvky, dary či odkazy jiných států, organizací a programů systému Organizace spojených národů, jiných regionálních nebo mezinárodních organizací a veřejných nebo soukromých subjektů nebo soukromých osob;
 - d) veškeré úroky plynoucí z prostředků fondu;
 - e) výtěžky sbírek a výnosy z akcí pořádaných ve prospěch fondu;
 - f) jakékoli jiné prostředky v souladu s předpisy fondu.
4. O využívání prostředků fondu rozhoduje na základě pokynů Konference Stran podle článku 22 Mezivládní výbor.
5. Mezivládní výbor může přijímat příspěvky a jiné formy pomoci pro obecné nebo zvláštní účely související s konkrétními projekty, pokud tyto projekty sám schválí.
6. Příspěvky do fondu nesmějí být spojeny s žádnou politickou, hospodářskou ani jinou podmínkou, která by byla neslučitelná s cíli této úmluvy.
7. Strany se budou snažit pravidelně poukazovat dobrovolné příspěvky na provádění této úmluvy.

Článek 19 – Výměna, analýza a šíření informací

1. Strany souhlasí, že si budou vyměňovat informace a zkušenosti týkající se shromažďování údajů a statistik o rozmanitosti kulturních projevů a osvědčených postupech, jejich ochrany a podpory.
2. UNESCO díky mechanismům, které v rámci sekretariátu existují, usnadňuje shromažďování, analýzu a šíření veškerých informací, statistik a osvědčených postupů v této oblasti.

3. UNESCO rovněž vytváří a pravidelně aktualizuje databázi údajů týkajících se různých vládních, soukromých a neziskových sektorů a subjektů působících v oblasti kulturních projevů.
4. S cílem usnadnit shromažďování údajů věnuje UNESCO zvláštní pozornost budování kapacit a odborných znalostí Stran, které v dané oblasti žádají o pomoc.
5. Shromažďování informací uvedených v tomto článku doplňuje informace uvedené v článku 9.

V. Vztahy k jiným nástrojům

Článek 20 – Vztahy k jiným nástrojům: vzájemná podpora, vzájemné doplňování a nepodřízenost

1. Strany uznávají, že musí v dobré víře plnit své závazky podle této úmluvy a všech jiných smluv, jichž jsou stranami. Aniž by Strany tuto úmluvu podřizovaly jiným smlouvám:
 - a) povzbuzují vzájemnou pomoc mezi touto úmluvou a jinými smlouvami, jichž jsou stranami
a
 - b) při výkladu nebo uplatňování jiných smluv, jichž jsou stranami, nebo při podpisu jiných mezinárodních závazků zohledňují příslušná ustanovení této úmluvy.
2. Nic v této úmluvě nesmí být vykládáno tak, že by byla měněna práva a povinnosti Stran plynoucí z jiných smluv, jichž jsou stranami.

Článek 21 – Mezinárodní konzultace a spolupráce

Strany se zavazují, že budou cíle a zásady této úmluvy podporovat v jiných mezinárodních kruzích. Za tímto účelem se Strany případně vzájemně konzultují a tyto cíle a zásady zohledňují.

VI. Orgány úmluvy

Článek 22 – Konference Stran

1. Zřizuje se Konference Stran. Konference Stran je plenárním a vrcholným orgánem této úmluvy.
2. Konference Stran se schází každé dva roky na řádném zasedání, pokud možno v rámci Generální konference UNESCO. Pokud se tak rozhodne nebo pokud o to Mezivládní výbor požádá alespoň jedna třetina Stran, může se Konference Stran sejít i na mimořádném zasedání.
3. Konference Stran přijme svůj jednací řád.
4. Mezi úkoly Konference Stran patří:
 - a) volit členy Mezivládního výboru;
 - b) dostávat a posuzovat zprávy Stran této úmluvy, které jí předal Mezivládní výbor;
 - c) schvalovat provozní pokyny, jež na její žádost připravil Mezivládní výbor;
 - d) přijímat veškerá další opatření, o nichž se domnívá, že jsou pro podporu cílů této úmluvy nezbytná.

Článek 23 – Mezivládní výbor

1. Při UNESCO se zřizuje Mezivládní výbor pro ochranu a podporu rozmanitosti kulturních projevů (dále jen „Mezivládní výbor“). Skládá ze zástupců 18 států, jež jsou stranami této úmluvy, které na čtyři roky zvolí Konferencí Stran poté, co tato úmluva vstoupí v souladu s článkem 29 v platnost.
2. Mezivládní výbor se schází jednou ročně.
3. Mezivládní výbor jedná pod dohledem a podle pokynů Konference Stran, již také podává zprávy.

4. Počet členů Mezivládního výboru se zvýší na 24, jakmile počet Stran této úmluvy dosáhne 50.
5. Při volbě členů Mezivládního výboru se vychází ze zásad spravedlivého geografického rozdělení a rotace.
6. Aniž jsou dotčeny jiné pravomoci vyplývající pro něj z této úmluvy, má Mezivládní výbor za úkol:
 - a) podporovat cíle této úmluvy, povzbuzovat a sledovat její provádění;
 - b) na žádost Konference Stran připravovat provozní pokyny týkající se provádění a uplatňování ustanovení této úmluvy a předkládat jí je ke schválení;
 - c) podávat Konferenci Stran zprávy Stran této úmluvy doplněné o vlastní připomínky a shrnutí obsahu těchto zpráv;
 - d) vydávat vhodná doporučení v situacích, na něž jej Strany upozorní v souladu s příslušnými ustanoveními této úmluvy, a to zejména s článkem 8;
 - e) zavádět postupy a jiné konzultační mechanismy na podporu cílů a zásad této úmluvy na jiných mezinárodních fórech;
 - f) plnit veškeré další úkoly, o něž jej případně požádá Konference Stran.
7. V souladu se svým jednacím řádem může Mezivládní výbor kdykoli vyzvat veřejné nebo soukromé subjekty nebo fyzické osoby, aby se za účelem konzultací ve věci specifických otázek zúčastnili jeho zasedání.
8. Mezivládní výbor vypracuje svůj jednací řád, který předloží ke schválení Konferenci Stran.

Článek 24 – Sekretariát UNESCO

1. Orgánům úmluvy je nápomocen sekretariát UNESCO.
2. Sekretariát připravuje dokumentaci Konference Stran a Mezivládního výboru a návrh programu jednání jejich zasedání, pomáhá jim s uplatňováním jejich rozhodnutí a podává o něm zprávy.

VII. Závěrečná ustanovení

Článek 25 – Řešení sporů

1. V případě sporu mezi Stranami této úmluvy v otázce výkladu a použití této úmluvy se její Strany snaží vyřešit jednáním.
2. Nemohou-li dotčené Strany spor vyřešit jednáním, mohou se na základě společné dohody obrátit na třetí stranu, aby jim při jeho řešení poskytla dobré služby nebo zprostředkování.
3. Není-li dobrých služeb nebo zprostředkování využito nebo nemůže-li být spor vyřešen jednáním, dobrými službami nebo zprostředkováním, může Strana využít smírčího řízení postupem uvedeným v příloze této úmluvy. Návrh řešení sporu, který předloží smírčí komise, Strany v dobré víře zváží.
4. Při ratifikaci, přijetí nebo schválení této úmluvy nebo přístupu k ní může každá Strana prohlásit, že výše uvedené smírčí řízení neuznává. Každá Strana, která takové prohlášení učiní, je může kdykoli prostřednictvím oznámení generálnímu řediteli UNESCO vzít zpět.

Článek 26 – Ratifikace, přijetí nebo schválení členskými státy nebo jejich přístup

1. Tato úmluva bude ratifikována, přijata nebo schválena členskými státy UNESCO nebo k ní tyto členské státy přistoupí v souladu se svými ústavními postupy.
2. Listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu se ukládají u generálního ředitele UNESCO.

Článek 27 – Přístup

1. Tato úmluva je otevřena k přístupu každému státu, který není členem UNESCO, ale je členem Organizace spojených národů nebo některé z jejích specializovaných institucí, a který k přístupu vyzve generální konference OSN.
2. Tato úmluva je rovněž otevřena k přístupu územím, která mají úplnou vnitřní autonomii, již uznává Organizace spojených národů, avšak nedosáhla plné nezávislosti v souladu s rezolucí Valného shromáždění 1514 (XV), a která mají pravomoc v otázkách, jež tato úmluva upravuje, včetně pravomoci uzavírat smlouvy týkající se těchto otázek.
3. Pro organizace regionální hospodářské integrace platí tato ustanovení:
 - a) tato úmluva je rovněž otevřena k přístupu každé organizaci regionální hospodářské integrace, která je s výhradou následujících odstavců plně vázána ustanoveními této úmluvy stejně jako státy, které jsou jejími stranami;
 - b) pokud jsou jeden nebo více členských států takové organizace rovněž Stranami této úmluvy, dohodne se tato organizace s daným členským státem nebo státy na tom, kdo ponese odpovědnost za plnění jejich závazků vůči této úmluvě. Toto rozdělení odpovědnosti nabývá účinku, jakmile je dokončen postup oznámení uvedený v písmenu c). Organizace a členské státy nejsou oprávněny vykonávat práva plynoucí z této úmluvy souběžně. Kromě toho mají organizace regionální hospodářské integrace v oblastech spadajících do jejich působnosti při výkonu svého hlasovacího práva počet hlasů odpovídající počtu jejich členských států, jež jsou Stranami této úmluvy. Tyto organizace nevykonávají své hlasovací právo, vykonávají-li je jejich členské státy a naopak;
 - c) organizace regionální hospodářské integrace a její členský stát nebo státy, které se dohodly, že si své odpovědnosti rozdělí v souladu s písmenem b), uvědomí Strany o takto navrženém rozdělení tímto způsobem:
 - i) ve své listině o přístupu tato organizace přesně uvede, jak budou odpovědnosti související s otázkami, jež upravuje tato úmluva, rozděleny;

- ii) v případě pozdějších změn jednotlivých odpovědností uvědomí organizace regionální hospodářské integrace o každém návrhu změny těchto odpovědností depozitáře; depozitář o této změně uvědomí Strany;
- d) u členských států organizace regionální hospodářské integrace, které se stanou Stranami této úmluvy, se má za to, že si zachovaly své pravomoci ve všech oblastech, u kterých depozitáři nebylo výslovně ohlášeno nebo oznámeno, že zde dochází k postoupení pravomoci na organizaci;
- e) „organizací regionální hospodářské integrace“ se rozumí organizace tvořená svrchovanými státy, jež jsou členy Organizace spojených národů nebo některé z jejích specializovaných institucí, které tyto státy svěřily svou pravomoc v oblastech, jež upravuje tato úmluva, a která byla v souladu se svými vnitřními postupy náležitě oprávněna k tomu, aby se stala její Stranou.

4. Listina o přístupu se ukládá u generálního ředitele UNESCO.

Článek 28 – Kontaktní místa

Každá Strana určí poté, co se stane Stranou této úmluvy, kontaktní místo v souladu s článkem 9.

Článek 29 – Vstup v platnost

1. Tato úmluva vstoupí v platnost tři měsíce po dni uložení třicáté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu, avšak pouze ve vztahu ke státům nebo organizacím regionální hospodářské integrace, které nejpozději v tento den uloží své listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu. Pro každou další Stranu vstoupí v platnost tři měsíce poté, co tato Strana uloží svou listinu o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.

2. Pro účely tohoto článku nelze žádnou z listin uložených organizací regionální hospodářské integrace považovat za doplněk listin, které již uložily členské státy této organizace.

Článek 30 – Federativní nebo neunitární ústavní systémy

Vzhledem k tomu, že se uznává, že mezinárodní dohody váží Strany nezávisle na jejich ústavních systémech, vztahují se na Strany, jež mají federativní nebo neunitární ústavní systém, tato ustanovení:

- a) pokud jde o ustanovení této úmluvy, jejichž uplatňování spadá do působnosti federativní nebo ústřední zákonodárné moci, jsou závazky federativní nebo ústřední vlády stejné jako v případě Stran, jež nejsou federativní státy;
- b) pokud jde o ustanovení této úmluvy, jejichž uplatňování spadá do působnosti jednotlivých státoporných jednotek, jakými jsou státy, hrabství, provincie nebo kantony, které nejsou na základě ústavního systému federace povinny přijímat zákonodárná opatření, uvědomí federativní vláda v případě potřeby příslušné orgány státoporných jednotek, jakými jsou státy, hrabství, provincie nebo kantony, o daných ustanoveních a doporučí jim jejich přijetí.

Článek 31 – Výpověď

1. Každá Strana může tuto úmluvu vypovědět.
2. Výpověď se oznamuje písemně listinou, která se uloží u generálního ředitele UNESCO.
3. Výpověď nabývá účinku dvanáct měsíců po přijetí listiny o výpovědi. Nemá žádný vliv na finanční závazky, kterým je Strana podávající výpověď povinna dostát do dne, kdy odstoupení nabude účinku.

Článek 32 – Funkce depozitáře

Generální ředitel UNESCO jako depozitář této úmluvy uvědomí členské státy OSN, státy, které nejsou jejími členy, a organizace regionální hospodářské integrace uvedené v článku 27, jakož i Organizaci spojených národů o uložení všech listin o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu uvedených v článcích 26 a 27 a o výpovědích podle článku 31.

Článek 33 – Změny

1. Každá Strana může prostřednictvím písemného sdělení generálnímu řediteli navrhnout změnu této úmluvy. Generální ředitel postoupí toto sdělení všem Stranám. Jestliže se do šesti měsíců od postoupení tohoto sdělení alespoň polovina Stran vysloví k této žádosti kladně, předloží generální ředitel tento návrh k projednání a případnému přijetí při nejbližším zasedání Konference Stran.
2. Změny se přijímají dvoutřetinovou většinou přítomných a hlasujících Stran.
3. Jakmile jsou změny této úmluvy přijaty, předloží se Stranám k ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.
4. Pro Strany, které je ratifikovaly, přijaly, schválily nebo k nim přistoupily, vstupují změny této úmluvy v platnost tři měsíce poté, co listiny uvedené odstavci 3 tohoto článku uloží dvě třetiny Stran. Poté platí, že pro každou Stranu, která změnu ratifikuje, přijme, schválí nebo k ní přistoupí, vstupuje tato změna v platnost tři měsíce poté, co dotyčná Strana uloží svou listinu o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.

5. Postup uvedený v odstavcích 3 a 4 se nepoužije v případě změn článku 23 týkajících se počtu členů Mezivládního výboru. Tyto změny vstupují v platnost okamžikem přijetí.
6. Stát nebo organizace regionální hospodářské integrace uvedené v článku 27, které se stanou Stranou této úmluvy poté, co vstoupí v platnost změny v souladu s odstavcem 4 tohoto článku se, nevyjádří-li jiný úmysl, považují za:
- a) strany této úmluvy v pozměněném znění a
 - b) strany nezměněné úmluvy ve vztahu ke všem Stranám, které těmito změnami nejsou vázány.

Článek 34 – Závazná znění

Tato úmluva je sepsána v jazyce anglickém, arabském, čínském, francouzském, ruském a španělském, přičemž všech šest znění má stejnou platnost.

Článek 35 – Registrace

V souladu s článkem 102 Charty Organizace spojených národů bude tato úmluva na žádost generálního ředitele UNESCO zaregistrována u sekretariátu Organizace spojených národů.

PŘÍLOHA

Smírčí řízení

Článek 1 – Smírčí komise

Smírčí komise se zřizuje na žádost jedné ze Stran ve sporu. Nedohodnou-li se Strany jinak, skládá se komise z pěti členů, přičemž každá dotčená Strana určí dva členy a takto určení členové zvolí předsedu vzájemnou dohodou.

Článek 2 – Členové komise

V případě sporu mezi více než dvěma Stranami určí Strany, jež sledují stejný zájem, své členy komise vzájemnou dohodou. Mají-li více než dvě Strany odlišné zájmy nebo neshodují-li se v otázce, zda sledují stejný zájem, jmenuje každá Strana své vlastní členy.

Článek 3 – Jmenování

Nejmenují-li Strany všechny členy komise do dvou měsíců po podání žádosti o vytvoření smírčí komise, učiní nezbytná jmenování na žádost Strany, která o vytvoření komise požádala, v nové lhůtě dvou měsíců generální ředitel UNESCO.

Článek 4 – Předseda komise

Nezvolí-li si komise předsedu do dvou měsíců po jmenování posledního člena komise, jmenuje jej na žádost jedné Strany v nové lhůtě dvou měsíců generální ředitel.

Článek 5 – Rozhodnutí

Smírčí komise rozhoduje většinou hlasů svých členů. Nedohodnou-li se Strany ve sporu jinak, určí si komise svůj vlastní postup. Navrhne řešení sporu a Strany tento návrh v dobré víře zváží.

Článek 6 – Neshody

O případných neshodách v otázce pravomocí smírčí komise rozhoduje sama komise.

o o
o

PŘÍLOHA 1b

PROHLÁŠENÍ EVROPSKÉHO SPOLEČENSTVÍ PODLE ČL. 27 ODS. 3 PÍSM. c) ÚMLUVY O OCHRANĚ A PODPOŘE ROZMANITOSTI KULTURNÍCH PROJEVŮ

Stávajícími členy Evropského společenství jsou Belgické království, Česká republika, Dánské království, Spolková republika Německo, Estonská republika, Řecká republika, Španělské království, Francouzská republika, Irsko, Italská republika, Kyperská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Lucemburské velkovévodství, Maďarská republika, Republika Malta, Nizozemské království, Rakouská republika, Polská republika, Portugalská republika, Republika Slovinsko, Slovenská republika, Finská republika, Švédské království a Spojené království Velké Británie a Severního Irska.

V tomto prohlášení jsou uvedeny pravomoci, které členské státy na základě smluv v oblastech, jež úmluva upravuje, přenesly na Společenství.

Společenství má výlučnou pravomoc v oblasti společné obchodní politiky (články 131 až 134 Smlouvy), s výjimkou obchodních hledisek duševního vlastnictví a obchodu se službami v oblastech, jež jsou stanoveny čl. 133 odst. 5 a 6 Smlouvy (v dané souvislosti zejména obchodu v oblasti kulturních a audiovizuálních služeb), kdy se jedná o sdílenou odpovědnost mezi Společenstvím a členskými státy. Aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci jednotlivých členských států, vede Společenství politiku v oblasti rozvojové spolupráce (články 177 až 181 Smlouvy) a politiku spolupráce s průmyslovými zeměmi (článek 181a Smlouvy). V případě volného pohybu zboží, osob, služeb a kapitálu (články 23 až 31 a 39 až 60 Smlouvy), hospodářské soutěže (články 81 až 89 Smlouvy) a vnitřního trhu včetně duševního vlastnictví (články 94 až 97 Smlouvy) vykonává Společenství sdílené pravomoci. Podle článku 151 Smlouvy, a zejména jeho odstavce 4, Společenství ve své činnosti podle ostatních ustanovení Smlouvy přihlíží ke kulturním hlediskům, zejména s cílem uznávat a podporovat rozmanitost svých kultur.

Následující akty Společenství dokládají rozsah oblasti pravomocí Společenství v souladu s ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství.

Rozhodnutí Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986 - 1994) (*Úř. věst. L 336, 23.12.1994*).

Nařízení Rady (ES) č. 2501/2001 ze dne 10. prosince 2001 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí v období od 1. ledna 2002 do 31. prosince 2004 – Prohlášení k nařízení Rady o uplatňování systému všeobecných celních preferencí v období od 1. ledna 2002 do 31. prosince 2004 (*Úř. věst. L 346, 31.12.2001, s. 1*).

Rozhodnutí Rady 2005/599/ES ze dne 21. června 2005 o podpisu Dohody, kterou se mění Dohoda o partnerství mezi členy skupiny afrických, karibských a tichomořských států na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé, podepsaná v Cotonou dne 23. června 2000 (*Úř. věst. L 209, 11.8.2005, s. 26*).

Nařízení Rady (ES) č. 2698/2000 ze dne 27. listopadu 2000, kterým se mění nařízení (ES) č. 1488/96 o finančních a technických doprovodných opatřeních k reformě hospodářských a sociálních struktur v rámci evropsko-středomořského partnerství (MEDA) (*Úř. věst. L 311, 12.12.2000, s. 1*).

Nařízení Rady (EHS) č. 3906/89 ze dne 18. prosince 1989 o hospodářské pomoci Maďarské republice a Polské lidové republice, ve znění pozdějších předpisů, dosud platné pro Bulharsko a Rumunsko (*Úř. věst. L 375, 23.12.1989, s. 11*).

Nařízení Rady (ES) č. 2666/2000 ze dne 5. prosince 2000 o pomoci pro Albánii, Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko, Svazovou republiku Jugoslávii a Bývalou jugoslávskou republiku Makedonii a o zrušení nařízení (ES) č. 1628/96 a o změně nařízení (EHS) č. 3906/89 a (EHS) č. 1360/90 a rozhodnutí 97/256/ES a 1999/311/ES (*Úř. věst. L 306, 7.12.2000, s. 1*).

Nařízení Rady (EHS) č. 443/92 ze dne 25. února 1992 o finanční a technické pomoci asijským a latinskoamerickým rozvojovým zemím a o hospodářské spolupráci s nimi (*Úř. věst. L 52, 27.2.1992, s. 1*).

Nařízení Rady (ES, EURATOM) č. 99/2000 ze dne 29. prosince 1999 o poskytnutí pomoci partnerským státům ve východní Evropě a střední Asii (*Úř. věst. L 12, 18.1.2000, s. 1*).

Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 792/2004/ES ze dne 21. dubna 2004 o zavedení akčního programu Společenství na podporu subjektů působících v oblasti kultury na evropské úrovni (*Úř. věst. L 138, 30.4.2004, s. 40*).

Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 508/2000/ES ze dne 14. února 2000 o programu Kultura 2000 (*Úř. věst. L 63, 10.3.2000, s. 1*).

Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1419/1999/ES ze dne 25. května 1999 o zavedení akce Společenství na podporu projektu „Evropské hlavní město kultury“ na roky 2005 až 2019 (*Úř. věst. L 166, 1.7.1999, s. 1*).

Rozhodnutí Rady ze dne 22. září 1997 o budoucnosti evropské kulturní akce (*Úř. věst. C 305, 7.10.1997, s. 1*).

Rozhodnutí Rady ze dne 22. září 1997 o přeshraničních pevných cenách knih v evropských jazykových oblastech (*Úř. věst. C 305, 7.10.1997, s. 2*).

Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (*Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23*). Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES (*Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60*).

Rozhodnutí Rady 2000/821/ES ze dne 20. prosince 2000 o provádění programu na podporu rozvoje, distribuce a propagace evropských audiovizuálních děl (MEDIA Plus - Rozvoj, distribuce a propagace) (2001 - 2005) (*Úř. věst. L 336, 30.12.2000, s. 82*).

Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 163/2001/ES ze dne 19. ledna 2001 o provádění vzdělávacího programu pro odborníky v evropském průmyslu audiovizuálních pořadů (vzdělávání MEDIA) (2001 – 2005) (*Úř. věst. L 26, 27.1.2001, s. 1*).

Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (*Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1*), pokud jde o státní podpory.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (*Úř. věst. L 157, 30.4.2004, s. 45*).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (*Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10*).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/84/ES ze dne 27. září 2001 o právu na opětný prodej ve prospěch autora originálu uměleckého díla (*Úř. věst. L 272, 13.10.2001, s. 32*).

Směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (*Úř. věst. L 248, 6.10.1993, s. 15*).

Směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (*Úř. věst. L 290, 24.11.1993, s. 9*).

Směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (*Úř. věst. L 346, 27.11.1992, s. 61*).

Výkon pravomocí Společenství se vzhledem k jejich povaze neustále vyvíjí. Společenství si proto v této věci vyhrazuje právo oznámit v budoucnu další prohlášení týkající se rozdělení pravomocí mezi Evropským společenstvím a členskými státy.

o o
o

PŘÍLOHA 2

JEDNOSTRANNÉ PROHLÁŠENÍ JMÉNEM SPOLEČENSTVÍ PŘI ULOŽENÍ LISTINY O PŘÍSTUPU

„S ohledem na pravomoci Společenství uvedené v prohlášení podle čl. 27 odst. 3 písm. c) úmluvy je Společenství vázáno úmluvou a zajistí její řádné provádění. Z toho vyplývá, že členské státy Společenství, které jsou Stranou úmluvy, používají při svých vzájemných vztazích ustanovení úmluvy v souladu s vnitřními předpisy Společenství, aniž jsou dotčeny náležité změny těchto předpisů.“
